

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUTNARIU, RALUCA
Privilegii / Raluca Butnariu. - București : Librex Publishing, 2017
ISBN 978-606-8894-40-9

821.135.1

Editor: Monica Ramirez
DTP: Aimee Consulting&Advertising
www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București
Redacție: 0723 193 019
Email: office@librex.ro
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2017

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

RALUCA BUTNARIU

Privilegii

 LIBREX

București, 2017

Capitolul 1

David Edward Gabriel Hayworth, al șaptelea duce de Roxburgh, totodată al șaselea marchiz de Dorth și optulea conte de Tempest, mătura cu priviri absente peisajul înghețat al Scoției, în timp ce mintea îi lucra febril în privința reinvestirii unor profituri substanțiale pe care le obținuse în urma unor afaceri finalizate de curând în Edinburgh.

Averea considerabilă aproape i se dublase în urma inspirației strălucite pe care o avusese cu trei ani în urmă, când se hazardase să investească mai mult de jumătate din valoarea proprietăților sale într-un șantier naval în pragul falimentului și într-o fabrică de armament greu, și aceea pe ducă. Readaptase întreaga tehnologie de construire a vaselor de luptă, proiectând mai mult nave cu caracter comercial și de lux, iar fabrica de armament producea la ora actuală pistoale de mare finețe, destinate exclusiv gusturilor și pretențiilor celor care doreau arme elegante, eficiente și foarte ușor de mânuit.

Gândurile în care se cufundase îi fură alungate imediat de grandioasa construcție ce se zărea în partea dreaptă, la poalele unui deal împădurit, și David îndepărtă perdeluța trăsुरii pentru a o putea studia cu atenție. Părea foarte veche, judecând după aspectul oarecum medieval, și David bănuia că acel edificiu fusese cândva inima unei cetăți înconjurate de ziduri de apărare și creneluri, dărâmate și înlocuite cu un gard și două porți înalte din fier, împodobite cu un blazon indescifrabil de la acea distanță. În spatele castelului se profila linia ondulată a colinelor acoperite de pădure amestecată și, mai încolo, piscurile zdrențuite ale unor munți de pe care zăpada nu se topise încă. Peisajul era uluitor, de o frumusețe ireală și impresionantă. Era puțin uimit că nu-l mai observase până acum, cu atât mai mult cu cât străbătea aceste drumuri de peste trei ani, și se trezi cuprins de curiozitate.

— Al cui este? se răsuci el spre bărbatul care stătea în dreapta lui.

Johnathan Stamford, al patrulea marchiz de Stamford și unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, se aplecă ușor în față și aruncă o privire scurtă spre edificiul măreț.

— Nu sunt foarte sigur, dar cred că aparține marchizului de Cavinghton, rosti el cu indiferență. L-am auzit de câteva ori laudându-se că ar avea la graniță, pe lângă Kelso, o proprietate încântătoare și cred, dacă nu mă înșel, că tocmai am trecut pe lângă castelul Floors.

— Interesant, comentă David, lăsând perdeluța să cadă cu un aer gânditor.

Se lăsă pe spate și aruncă o privire spre tânăra contesă de Hamilton, care se trezise din toropeală din cauza glasurilor lor. Era fascinantă, acesta era cuvântul potrivit pentru a o descrie pe frumoasa blondă care-i era amantă. Avea ochii mari, de un albastru-violet, gură expresivă, sprâncene arcuite delicat și un nas mic și în vânt. Rochia din mătase bleu se asorta cu nuanța senină a ochilor ei tiviți cu gene lungi și în acest moment arăta teribil de ademenitoare, cu pleoapele grele de somn, cu gura ușor bosumflată și obrajii colorați într-o nuanță sidefie de roz.

Diane îl privi molatec, surâse ușor, apoi se întinse și îndepărtă perdeluțele de dantelă fină pentru a arunca o privire spre obiectul discuției celor doi gentlemen. Decolteul ei se etală generos prin fața ochilor lui David, expunând cu nonșalanță priveliștea unor rotunjimi îmbietoare. Ochii ei se opriră asupra edificiului care se micșora și clipi extaziată.

— Oh! exclamă ea, profund uimită.

David îi analiză expresia chipului și un zâmbet leneș îi curbă buzele senzuale.

— Îți place? o întrebă el, fixând-o amuzat.

— Înălțimea Voastră, dar este... este magnific! Își apăsă ea o mână în dreptul inimii, scuturându-și bucele aurii într-un fel extrem de seducător.

— Un lucru care v-ar putea merita pe deplin frumusețea, milady, rosti el cu un zâmbet galant.

Diane roși de plăcere la complimentul ce ascundea o dulce și extrem de costisitoare făgăduială, Stamford aruncă o privire ironică spre prietenul său, înghițindu-și orice comentariu, iar acesta din urmă își încrucișă brațele pe piept într-o atitudine de calm indiferent. Niciunul nu ar fi putut bănui vreodată în ce condiții avea să intre tânărul duce de Roxburgh în posesia acelei minunate proprietăți.

William Dellany, al optulea marchiz de Cavinghton, privi spre tânărul și chipeșul bărbat din fața lui cu un aer complet șocat. Suma ce i se oferea pentru castelul Floors era fabuloasă. O avere impresionabilă. Irezistibilă, fără doar și poate.

Negăsindu-și cuvintele, marchizul înghiți convulsiv și reuși într-un târziu să articuleze consternat:

— De ce doriți acel domeniu, Excelența Voastră?! Adică, este foarte de departe de Londra și...

— Într-adevăr, admise David cu un surâs inexpressiv, fără cea mai mică intenție de a satisface curiozitatea marchizului cu privire la motivul de neînțeles al alegerii sale.

— Mă tem că voi fi nevoit să vă refuz, murmură bătrânul scoțian, după câteva clipe de tăcere. Această proprietate nu este de vânzare.

David îl privi lung, analizându-i ținuta ponosită, chipul plin de riduri adânci, ochii miopi, și trase doar o singură concluzie: marchizul îi intuise dorința de a obține domeniul cu orice preț și se lăcomea la bani. Ascunzându-și dezgustul și disprețul, David formulă o altă ofertă, gândindu-se dacă domeniul acela situat la mama naibii merita atâta amar de bani și efort din partea lui, mai ales că nu-l atrăgea neapărat ideea de a avea un castel în Scoția din moment ce deținea acolo o altă proprietate, la fel de încântătoare, lângă Mallaig, chiar în zona lacurilor.

— Alteță, băigui slab marchizul, nu banii sunt problema în acest context. Situația este mult mai delicată! Eu sunt un om bătrân, care nu mai are mult de trăit, și chiar mi-aș dori să-mi petrec ultimele clipe fără grija lor. Pe de altă parte, castelul îmi înghite fonduri de care nu dispun și... În fine, își înecă el amărăciunea sub o notă de duioșie, am un singur copil, care adoră acele pământuri...

— Sunt sigur că viitorul marchiz de Cavinghton o să fie dispus să se despartă de el îndată ce va auzi suma oferită, insistă ducele, începând să-și piardă răbdarea.

— Excelență, îl întrerupse marchizul pe un ton smerit, am o fiică, nu un fiu. Nu pot să-i frâng inima vânzându-i căminul, chiar dacă asta presupune o intrare în societate și un trai lipsit de griji.

David se văzu nevoit să tacă. Fața scoțianului se luminase când pomenise de acea copilă care, după cele afirmate, încă nu-și făcuse debutul în lumea bună, fiind izolată pe acel domeniu. Își exprimă părerea cu voce tare și marchizul îi confirmă adevărul printr-o clătinare nedumerită a capului.

— Katherine a refuzat să părăsească Floors pentru a-și face debutul la Londra. Excelența Sa, domnul duce de York, cu care sunt în strânse relații de prietenie, se lăudă el trufaș, i-ar fi asigurat acest lucru, dacă ea și l-ar fi dorit...

— Și așa putea să știu de ce fiica dumitale refuză acest lucru? îl chestionă David cu un aer plictisit, părăndu-i-se complet absurd faptul că acest bătrân decrepit s-ar fi putut număra printre cei care frecventau anturajul selectiv al unuia dintre cei mai puternici și mai influenți nobili din Anglia, chiar dacă posedea un titlu nobiliar și un castel vechi de peste patru sute de ani.

— Excelență, fiica mea consideră că nu este făcută pentru viața de societate și preferă traiul tihnit din Scoția, răspunse bătrânul cu un soi de amărăciune în glas. În fața tuturor implorărilor, a străduințelor și a amenințărilor mele, cât și a excelenței sale, a rămas neînduplecată. Este o copilă visătoare și un pic cam nesăbuită, care...

David realizează că-și pierde vremea stând de vorbă cu acel bătrân încăpățânat și ramolit, și-și pregăti retragerea, înăbușindu-și dezgustul față de propria-i naivitate, aceea de a fi crezut, fie și măcar o clipă, că suma oferită pentru castelul Floors i-ar fi putut fi refuzată.

Jocul se anunța la fel de plictisitor, deși sumele pariate erau destul de ridicate. David privi spre John, care își studia cărțile cu un aer aparent nepăsător, dar el îl cunoștea prea bine ca să știe după aceea cută aproape neobservată din colțul gurii că ori avea o mână proastă, ori nu era ceva spectaculos.

David jubilă în sinea lui când privi spre ceilalți cinci jucători, gândindu-se la faptul că cei trei regi din mâna sa, secondați de o pereche de ași, reprezentau o suită imbatabilă și că mica avere strânsă pe mijlocul mesei avea să-i intre în buzunare ca bani de cheltuială. Probabil că avea să-i cumpere Dianei acel colier de diamante...

— Are cineva o foaie de hârtie? se interesă marchizul de Cavinghton peste umăr, privind spre lordul Denton, distinsul duce de York, care stătea în picioare în spatele lui și părea a urmări jocul cu un aer vag interesat.

David ridică ochii și măsură surprins grămada de bancnote din fața marchizului. Scoțianul câștigase suficient pentru a-și face retragerea

de la masă și a ceda locul unui alt gentleman sau de a continua la fel ca și până atunci, dar se părea că avea ceva valoros în mâini dacă dorea o foaie de hârtie și nu miza cu lichidități.

O coală apărură peste umărul marchizului, iar acesta o luă cu un aer binedispus, dimpreună cu o călimară și o pană. În tăcerea ce se suprapuse peste pătura cenușie a fumului dens de țigară, începu să redacteze ceva, stârnind agitație printre jucători.

— Domnule, se auzi vocea ușor frustrată a lui Stamford, țineți jocul pe loc!

Bătrânul își ridică fruntea ridată și-i aruncă o privire scurtă, adresându-i un zâmbet de o politețe exagerată.

— Înălțimea Voastră, nu doresc decât să aduc o mică însuflețire acestui joc, rosti el fără grabă. În seara asta, simt că norocul îmi va surăde. Voi pune la bătaie domeniul meu din Kelso, cu... cu toate bogățiile ce se găsesc pe tot cuprinsul său, adăugă cu o sclipire șireată în ochi.

Un murmur străbătu mulțimea și alți bărbați de la celelalte mese își întrerupseră jocul, venind să-l asiste pe cel în cauză. Una era să pariezi pe bani și alta pe proprietăți și imobile! David încercă să-și dea seama de ce bătrânul devenise nebun dintr-odată și dorea să mizeze la acel joc ceva ce nu dorise să vândă pe o sumă exorbitantă cu aproape trei săptămâni în urmă.

— Prea bine, murmură domnul Dellany, suflând peste cerneala proaspătă și vânturând bucata de hârtie cu un zâmbet calm. Sunteți cu toții martori ai acestei mize irezistibile și sunt convins că onoarea îl va obliga pe fiecare din cei implicați să respecte întocmai condițiile impuse în acest act. Unii dintre domniile voastre poate vor considera că nu-și pot permite luxul de a continua și, în acest caz, retragerea lor începând din acest moment mi s-ar părea echitabilă.

În timp ce marchizul prezenta termenii în care dorea să se desfășoare jocul în continuare, lordul Denton luase bucata de hârtie și o parcursese cu un aer din ce în ce mai șocat, ca la sfârșit să-și ridice privirile pline de mânie și să tune în culmea indignării:

— Refuz să fac acest act viabil! Cum poți s-o vinzi pe Katherine ca pe o... ca pe un nimic!? mârâi el printre dinți, săgetându-l pe marchiz cu o privire furibundă.

— Nu vă supărați, Excelență, replică de Cavinghton cu un zâmbet umil, dar fiica mea nu va accepta niciodată să părăsească Scoția de

bunăvoie ca să-și găsească un soț potrivit, așa cum bine știți, iar eu doresc s-o văd măritată cu un domn respectabil...

— William, nu așa se rezolvă... unele neînțelegeri! sfârși el într-o șoaptă sufocată, stăpânindu-și cu greu enervarea. Este de un prost gust teribil să...

— Ce este rău în dorința unui biet părinte de a-și proteja unicul copil prin străduința de a-i asigura o viață cât mai bună și lipsită de griji? îl întrerupse bătrânul cu o voce mieroasă, ridicând nepăsător din umeri, cu mâinile desfăcute în lături în mod retoric.

David sesiză mica notă de sarcasm din vocea marchizului și atenția lui spori.

De ce dorea de Cavinghton să-și scoată fiica din anonimat cu forța, și de ce Denthon părea atât de potrivnic acestei hotărâri? Nu afirmase marchizul cu câteva săptămâni în urmă că lady Dellany rămăsese neînduplecată în fața insistențelor lor de a părăsi Scoția pentru a-și face debutul la Londra și că ducele de York se oferise el însuși să sponsorizeze intrarea în societate a acelei copile?

Curiozitatea, cât și un sentiment ciudat, nedefinit, îl făcură să se încrunte.

— Pot să văd și eu actul domnului Dellany? se trezi el întinzând mâna spre hârtia care promitea să-i asigure un domeniu înfloritor fără nici un fel de efort financiar.

Lordul Denthon îl săgetă cu privirea, adresându-i rugămintea mută de a nu se prinde în această miză absurdă, însă David îl ignoră și, luând distrat bucata de hârtie, o lectură fără grabă.

William Dellany ceda proprietatea sa de lângă Kelso, dimpreună cu mâna fiicei sale, Katherine Elise Deirdre Dellany, cu mențiunea că cel care va câștiga această miză—era trecută data completă și locul desfășurării aceluia joc—urma să devină noul proprietar de la Floors și, dacă nu dorea să se căsătorească cu domnișoara în cauză, atunci se angaja să-i găsească un soț potrivit statutului și rangului ei social. În cazul în care lordul Dellany se dovedea a fi el cel câștigător, atunci restul participanților la joc erau siliți să-i plătească fiecare câte două mii de lire în aur, iar cel care va avea cea mai mică mână imediat după a sa, se obliga să se însoare cu prețioasa lui fiică, fără a moșteni însă și titlul de stăpân al castelului Floors. Dota domnișoarei era trecută cu câteva zerouri, nici umile dar nici tentante. O zestre mai degrabă... modestă, concluzionă David în sinea lui, cu un zâmbet abia schitat.

Formularea actului era stranie, modul în care marchizul scotea mâna fiicei sale la mezat era de-a dreptul scandalos, dar cum nu exista nici un risc să piardă și interesându-l totuși domeniul cu pricina, luă pana fără pic ezitare și-i muie vârful uzat în călimară.

— Mie mi se pare în regulă, rosti el calm, iscălindu-și caligrafic numele sub cel al marchizului înainte de a da drumul documentului să facă înconjurul mesei, pentru a fi citit și de către ceilalți participanți la joc.

— William! i se adresă Denthon pe un ton scăzut. Domeniul îți aparține, poți să faci ce vrei cu el, nu-mi pasă, dar ea... ea nu merită o asemenea umilință!

— Excelență, replică marchizul pe un ton sarcastic, sunt convins că nu ați vrut să insinuați că oricare dintre acești nobili gentlemen n-ar fi demn de mâna fiicei mele! În fond, fiecare posedă cel puțin un titlu nobiliar și i-ar putea oferi un statut social respectabil, așa că nu văd de ce s-ar simți jignită în aceste minunate condiții, rânji el, lăsându-și privirile să alunece lent peste chipurile marcate de tinerețe, lux, desfrâu, cumpătate sau maliție ale celor care participau la masa de joc.

Dojana aplicată cu nonșalanță provocă rumoare generală. Aproape nici un gentleman dintre cei prezenți n-ar fi avut îndrăzneala să critice în public pe unul dintre cei mai respectați și mai apreciați nobili ai societății, cu atât mai mult cu cât acesta se bucura de privilegiul de a se număra printre favoriții prințului regent. Un om cu o considerabilă putere politică și cu relații înalte în toate guvernările europene. Iar ceea ce le produse o și mai mare consternare fu lipsa de reacție a acestuia, care se mulțumi să afișeze un zâmbet încordat, ignorând complet acea remarcă insultătoare.

— Îmi puteți da câteva informații în plus despre această proprietate? se interesă viconte de Essex, ultimul dintre participanți, după ce parcurse scrisul înghesuit și agramat al marchizului de Cavinghton cu o mare atenție.

— Castelul cuprinde optzeci și patru camere, în afara dependențelor personalului, două livezi, o sută cincizeci de acri de pădure și un lac, îl lămuri marchizul cu un zâmbet amabil. Asta fără a pune la socoteală faptul că o bună bucată din râul Tweed curge pe pământurile moșiei mele. Este o proprietate pentru care mi s-a oferit de curând un sfert de milion de lire, lansă el informația cu un zâmbet fudul, aruncînd o privire scurtă spre David, care se foi în scaun.

Deși nu intenționase să atragă atenția asupra lui, tocmai asta se întâmplă, în parte datorită ocheadei pe care i-o aruncase scoțianul, pe de altă parte datorită mișcării sale neinspirate de a se foi în scaun și a zâmbetului degajat pe care-l afișă cu nepăsare, lucruri care întăriră bănuiala celor mai mulți că el era persoana care-i oferise marchizului acea sumă absurdă.

— În acest caz, cred că nu trebuie să mai zăbovim nicio secundă, nu credeți? rosti iute tânărul viconte, mutându-și ochii de la Hayworth spre actul din fața lui și semnându-l cu repeziciune.

Când veni timpul să se arate cărțile, se produse în ordinea următoare: marchizul de Stamford avea trei decari, viconte de Essex full de dame, contele de Northon, un tip proverbial pentru puterea lui de a tăcea ore-n șir, o pereche de nouari, domnul O'Baning, un irlandez foarte bogat și guraliv, mersese la cacealma.

Până la ultimii doi, se părea că de Essex avea să umfle potul. David își aținti privirea verde asupra celui care declanșase acel joc nebunesc și îl văzu golind cupa de șampanie pe care un chelner înalt, solid, pe care nu-l mai văzuse până atunci, i-o adusese și i-o puse în față. Avea să-i cadă foarte rău la stomac conținutul acela auriu când avea să realizeze cât de nechibzuit fusese, își zise David, amuzat în sinea lui.

— Cred că am mai rămas doar noi doi, milord, surâse strâmb marchizul, adresându-se ducelui de Roxburgh și începând să-și etaleze cărțile una câte una, cu o lentoare care-i făcu pe cei prezenți să-și țină respirația.

Patru, cinci, șase, șapte, toate de treflă. Ultima carte rămase încă ascunsă sub căușul unei palme cu degete deformate de reumatism, în timp ce bărbații prezenți începură să șușotească uluiți.

— Excelență?

David se trezi afurisindu-l pe marchiz în gând. Auzea din toate părțile pariuri murmurate cu privire la câștigător și-l cuprinse un soi de amețeală, realizând că dacă scoțianul avea culoare, atunci el pierdea... totul!

N-avea de gând să se însoare cu o... cu progenitura acelei creaturi, care stătea în fața lui și rânjea știrb, sfredelindu-l cu ochi mici, strălucind de lăcomie! Dar onoarea avea să-l oblige la asta. Semnase actul, fir-ar să fie, așa că nu avea de ales!

Înghițindu-și valul de fiere care i se ridică în gât, încercând să nu dramatizeze situația și să anticipeze un dezastru inexistent. David își

răsfiră cărțile pe masă cu fața în sus în formă de evantai și se lăsă pe spătarul scaunului, împletindu-și degetele în poală cu o nepăsare studiată.

Reacția lui Dellany în fața acelei suite de regi fu complet neașteptată: începu să se învinețească la față, venele i se umflară în dreptul tâmpelor spâne și-și duse mâna spre pieptul din care respirația ieșea horcăită. Se ridică greu, răsturnând scaunul pe care șezuse și alunecă pe podeaua zgâriată a salonului, încovoidându-se sub durerea infernală care părea să-i strivească inima în piept.

David sări în picioare, ocolind iute masa de joc, și îngenunche lângă trupul chirchit. Își strecură o mână sub ceafa nefericitului și-i săltă capul, luptându-se să-i descleșteze fălcile pentru a-i împiedica limba să-i alunece la vale, însă fără nici un succes.

Priveliștea nu era deloc una dintre cele mai plăcute la vedere: bătrânul părea că alunecase în ceva asemănător unei stări de comă, fața îi devenise pământie și dintr-o nară un firicel roșu de sânge se prelingea spre buzele vinete, în timp ce ochii îi erau răsturnați în orbite.

— Chemați repede un doctor! strigă David peste umăr, înregistrând vag figurile încremenite de șoc și nedumerire ale celor din jurul lor înainte de a reveni cu atenția asupra marchizului de Cavington.

Cu coada ochiului, îl zări pe lordul Denton ghemuit în stânga lui, cercetând încruntat pulsul slab și neregulat al marchizului.

— Cred că i-a cedat inima, spuse Denton cu o voce lipsită de orice inflexiune. Niciodată n-ai vrut să mă ascuți, bătrân smintit! i se adresă celui căzut cu o voce surdă, smulgându-i cu greu cartea mototolită din încheștarea mâinii.

Aruncă o privire scurtă în căușul palmei și trăsăturile îi împietriră. Se ridică lent și, cu un dispreț evident, lăsă cartea să cadă lângă trupul împietrit în agonia morții, apoi părăsi imensa încăpere, croindu-și drum prin mulțimea ce se înghesuia să prindă scena tragediei până în cele mai mici detalii.

David îl urmări cu privirile îngustate, apoi întinse o mână spre cartea întoarsă, dar nu apucă s-o atingă. Lordul Dellany păru să-și revină dintr-odată și-l înșfăcă zdravăn de reverul hainei, trăgându-l spre el și privind-l cu o lucire cutremurătoare în ochi.

— Jură-mi că... că o să ai... grijă de... de Kathe... a mea..., îngăimă cu un suprem efort de voință.

— Eu... începu David, luat prin surprindere de revenirea neașteptată a marchizului, cât și de forța cu care acesta se agățase de el.

— Jură-mi! horcăi bătrânul lord, încându-se sub o tuse spasmodică. E mult mai... prețioasă... decât orice!

— Îți jur, se trezi tânărul rostind cele două cuvinte apăsate, cu solemnitate.

— Ține-o... departe de... el! mai apucă să spună, înainte ca sângele să-i spumege printre buzele crisplate de durere.

Trupul i se cutremură sub un val de convulsii violente, ochii îi deveniră sticloși și ultima suflare ieși tânguitoare. David îi desfăcu cu grijă degetele încleștate de pe rever, își trecu încet palma peste ochii bătrânului, trăgându-i pleoapele în jos, și-i lungi corpul inert pe podeaua de lemn cu un oftat reținut.

— Fir-ar să fie de treabă! înjură el în surdină, masându-și ceafa cu vârful degetelor.

Își lăsa privirile năucite să-i rătăcească aiurea și atenția îi fu atrasă de cartea care stătea lângă vârful propriei cizme, răsucită cu fața în jos, într-o poziție cumva sfidătoare.

O studie câteva secunde, neștiind dacă dorea sau nu să vadă ce surpriză i se rezerva. În cele din urmă o luă, închise ochii și o ridică la nivelul lor, ezitând o clipă înainte de a-i deschide și de a o privi.

Optul de cupă părea o crudă ironie a sorții cu privire la tragedia ce tocmai se consumase. Patru inimi în picioare și tot atâtea răsturnate!

— A câștigat! se auzi o voce plină de exaltare din spatele lui. Fairfax, îmi datorezi o mulțime de bani...

David își îndreptă ținuta și se răsuci spre individul care vorbise, dominându-l cu statura lui impunătoare. Răceala și disprețul cu care-l învrednici îi înghețară acestuia orice chef de a-și savura victoria.

— Cât ai pariat pe mine, domnule Landfield? îl chestionă David calm, abia ținându-și furia și frustrarea sub control.

— O... o sută de lire, Înălțimea Voastră, se bălbâi tânărul, roșind puternic.

— Desigur, această sumă nu reprezintă o avere pentru dumneata, continuă David cu un sarcasm tăios.

— Desigur, repetă acesta mecanic, clipind des și străduindu-se din răspuțeri să-i susțină privirea glacială, care părea să-i găurească feasta.

— De altfel, sunt convins că te vei putea lipsi de această mărunță sumă, folosind-o într-un mod care-ți va cinsti numele, nu-i așa?

Landfield se încordă instinctiv sub tonul exagerat de amabil cu care era gratulat. Mai auzise de două ori la ducele de Roxburgh acea inflexiune dulceagă a vocii și de fiecare dată interlocutorii săi sfârșiseră într-un mod... regretabil pentru toată lumea.

— La ce anume v-ați gândit, Excelența Voastră? reuși Landfield să îngaiame cu prudență, înghițind cu dificultate în sec.

— Având în vedere modul trist în care s-a încheiat această seară, rosti David apăsate, cred că rudele domnului Dellany vor aprecia preocuparea dumitale de a aduce un preot. Evident, adăugă cu un rânet care-i stârni bietului Landfield fiori de groază pe șira spinării, sper că nu te va deranja să „irosești” astfel o parte din cele o sută de lire pe care se pare că ți le datorează domnul Fairfax în acest nobil scop.

— Deloc, se grăbi Landfield să-l asigure, cu o tentativă jalnică de zâmbet.

— Contez pe dumneata, spuse David, aruncând o ultimă privire plină de regret spre bătrânul marchiz înainte de a se răsuci și de a porni spre ieșire.

De data aceasta, mulțimea se retrase tăcută din calea lui, lăsându-l să treacă nestingherit.

— Domnule Portman!

— Excelență, se răsuci directorul clubului pe călcâie, abandonându-și postul de observație pentru a-i ieși în întâmpinare.

— Aș aprecia foarte mult dacă te-ai ocupa personal de această situație delicată. Nu l-am cunoscut foarte bine pe domnul de Cavinghton și nici nu am idee dacă are rude apropiate în oraș, dar dacă are, trebuie anunțate de urgență.

— Puteți conta pe mine, Excelență, se înclină Portman cu o expresie sobră pe figura bucalată. Mă voi ocupa personal de tot ce este necesar în condițiile de față.

— Desigur, nimic nu va rămâne nerecompensat, rosti Hayworth în surdină, strecurându-i în palmă câteva monede. Asta este doar pentru amabilitatea dumitale, preciză el. Măine dimineată îți voi trimite prin John o sumă care să asigure funeraliile, slujba religioasă și... în fine, probabil că știi mai bine decât mine ce anume trebuie în asemenea condiții...

— David!

John apăru lângă ei, aruncând o privire îngrijorată spre figura obosită și încordată a prietenului său. Îl prinse de braț și-l trase după el spre un loc mai izolat, după care-l privi cu o tristă înțelegere.